

1.

Yoni staat in de keuken voor het aanrecht, met haar handen in het sop. De afwas, dat is haar taak.

Een van haar taken, eigenlijk.

Alle borden, kopjes, *schalen*, messen en pannen van de hele dag *dompelt* ze *onder* in het warme water.

Haar vader en broers zetten iedere dag hun vieze spullen op het aanrecht.

En Yoni wast ze 's avonds allemaal af. Zeven dagen per week. Driehonderdvijfenzestig dagen per jaar.

Als ik eenmaal geld verdien, koop ik meteen een afwasmachine, denkt Yoni.

Ze roert met de afwaskwast in het sop en pakt de laatste messen, vorken en lepels uit het water. Even afspoelen onder de kraan en hup in het afdruipek.

Nu nog het fornuis schoonmaken en het aanrecht.

En dan de vloer dweilen.

Want dat hoort bij de afwas, zei haar moeder altijd.

Yoni zucht. Ze moet vanavond nog een *biologieproefwerk* leren, een opstel schrijven en een natuurkundeproject bedenken. Ze kan die stomme afwas er helemaal niet bij hebben.

Maar haar vader vindt nu eenmaal dat meisjes er zijn voor het huishouden.

En dat meisjes zich dus helemaal niet moeten bezighouden met proefwerken, opstellen en projecten voor natuurkunde. School, studie, opleiding, dat zijn dingen voor jongens. Voor haar broers dus.

Misschien kan Yoni haar school niet eens afmaken. Haar vader vindt dat ze zo snel mogelijk van school moet. Het liefst meteen als ze zestien is. En dat is al over drie maanden.

Soms denkt Yoni dat het misschien ook beter is om te stoppen met school. Dan is ze meteen van al dat stomme huiswerk af. En als ze dan gaat werken, dan verdient ze haar eigen geld!

Maar vaak ook vindt ze het jammer om nu al van school af te gaan.

Ze is slim genoeg om een mooi diploma te halen. En ze zou makkelijk verder kunnen studeren.

Maar ja, ze weet toch niet wat ze dan zou moeten kiezen. En daarbij, hoe komt ze aan het geld om al die jaren een opleiding te volgen?

Haar vader gaat dat echt niet betalen.

Ze staart naar het zwarte raam boven het aanrecht. Buiten is niets te zien; het is aardedonker.

Het enige wat ze ziet in het raam is zichzelf.

Een mager meisje met lang bruin haar. En een bril.

Plotseling wordt het bos achter het zwarte raam fel verlicht. De *bliksem* flitst boven de kale bomen langs de hemel.

Er is nog geen geluid van de donder. Dat komt pas later, als het raam weer donker is.

De donder dreunt dof door het bos, door het huisje van Yoni en haar familie, naar de steengroeve aan de andere kant van de weg.

Daar *botst* het zware geluid tegen de wanden van de steengroeve en komt veel zachter weer terug, als *echo*.

Het rommelt nog even om het huisje en dan is het weer stil. Aardedonker en doodstil.

Yoni laat het afwaswater weglopen en pakt een theedoek.

En dan, precies op dat ogenblik, ziet ze hem.

Hij komt langzaam op haar af, zonder geluid.

Hij glijdt over het aanrecht, langs het afdruiprek, *zweeft* over het fornuis en gaat de deur door, de gang op.

2.

Yoni kan haar ogen niet geloven. Wat is dat voor een ding?

Een oranje bol van vuur, die door het huis glijdt?

En die niets in de fik steekt? Hoe kan dat? Ze loopt achter de eigenaardige bol aan, naar de gang.

De bol steekt de gang *diagonaal* over, van links naar rechts.

Hij *versnelt* nu en gaat steeds harder.

Bij het *aquarium*, de trots van Yoni's vader, lijkt de bol even te aarzelen. Alsof hij de vissen wil waarschuwen.

Yoni ziet een *trilling* door het water gaan.

Dan raakt de vuurbol het water van het aquarium.

Er klinkt een sissend geluid en de lichtbol is verdwenen.

Op hetzelfde ogenblik klinkt er een harde donderslag en valt de elektriciteit uit.

Yoni staat een hele tijd doodstil op de donkere gang. Het is net alsof alleen haar lichaam daar staat. Alsof ze er zelf niet in zit.

Ze probeert wel te lopen, maar ze komt niet vooruit.

Dan hoort ze stemmen uit de woonkamer komen.

'Yoni?', roept haar vader. 'Yoni is alles goed met je?'

Ze hoort dat haar vader naar de keuken loopt.

Yoni probeert hem te antwoorden, maar ook dat lukt niet.

Haar tong zit vast.

Haar vader komt de gang op met een kaars in zijn hand.

In het licht van de *kaarsulam* ziet hij het witte gezicht van zijn dochter.

‘Wat is er met je aan de hand?’, vraagt hij. ‘Ben je zo geschrokken van het onweer?’

Yoni wil haar hoofd schudden, maar ze kan zich nog steeds niet bewegen.

‘Lieverd, wat is er?’, vraagt haar vader.

Hij komt dicht bij haar staan en houdt de kaars een beetje omhoog.

Een druppel *kaarsvet* valt op haar arm.

En meteen is ze weer terug in het *omhulsel* van haar lichaam.

‘Au’, roept ze. En ze wrijft het kaarsvet van haar arm.

‘Wat ruikt het hier raar’, zegt een van haar broers, die nu ook de gang opkomen.

3.

‘En, Yoni, heb jij een project bedacht?’, vraagt de leraar natuurkunde.

Yoni kijkt hem slaperig aan. Ze is de hele nacht wakker geweest. Ze kon niet slapen door de wonderlijke lichtbol. Een bolbliksem, weet ze nu. Ze heeft het opgezocht op internet, toen de elektriciteit het weer deed.

Aan haar vader en broers heeft ze niets verteld over de oranje vuurbal.

Die zouden haar toch niet geloven. Eigenlijk geloofde ze het zelf nauwelijks.

‘Ik wil een project doen over bolbliksems’, zegt Yoni. De leraar kijkt haar verbaasd aan.

‘Bolbliksems?’, vraagt hij. ‘Het is niet zeker of die wel bestaan.’

‘Ze bestaan’, zegt Yoni. ‘Ik heb er gisteren één gezien, gewoon bij mij thuis.’

‘O?’, zegt de leraar. ‘Dat is heel bijzonder. Waren er anderen bij, toen je die bolbliksem zag?’

Yoni schudt haar hoofd.

‘Nee, ik was alleen in de keuken aan het afwassen’, zegt ze. ‘En ik heb er niet aan gedacht om mijn vader en broers te roepen. Trouwens, hij was heel snel weer weg.’

‘Was er schade?’, vraagt de leraar.

Yoni aarzelt even. ‘Nou, er vloog niets in brand’, zegt ze dan. ‘Dat verbaasde me wel. Maar het water van het aquarium is kokend heet geworden.’

Alle vissen dreven *levenloos* aan de *oppervlakte*.
‘Hoe kan dat?’, vraagt de leraar verbaasd.
‘De bolbliksem is het aquarium ingedoken’, zegt Yoni.

Haar vader was erg bedroefd, toen hij de dode vissen zag. Dat begreep Yoni wel.
Van sommige visjes bewogen de *kieuwen* nog, dat zag er zo zielig uit.
Het aquarium was de grote hobby van haar vader. Hij hield net zo veel van de vissen als van zijn kinderen. Misschien hield hij zelfs wel meer van zijn vissen.

‘Er is natuurlijk kortsluiting geweest, door de bliksem’, zei haar vader. Yoni had geknikt.
‘Ja, dat zal het geweest zijn’, had ze gezegd.

‘Het lijkt me een erg moeilijk onderwerp voor je’, zegt de leraar. ‘Weet je wel zeker dat je het over bolbliksems wilt hebben?’
‘Ja’, antwoordt Yoni. ‘Ik ben er de hele nacht mee bezig geweest. Ik weet er al best veel van.’

Toen iedereen naar bed was, is Yoni achter de computer in de huiskamer gaan zitten.
Overdag kan dat nooit, want dan claimen haar broers de computer. Zij mag nooit.
Computers dat zijn immers echte jongensdingen. Wat moet een meisje nou met een computer?
Meisjes hebben er veel meer aan om te kunnen werken met de wasmachine, de stofzuiger en het koffieapparaat.

Op haar school kennen ze de *opvattingen* van Yoni's vader. Haar mentor heeft ook wel geprobeerd hem op andere gedachten te brengen. Hij heeft gevraagd of Yoni niet zo veel in het huishouden hoefde te doen, zodat ze meer tijd had voor haar huiswerk.

Maar het viel niet te *bespreken*.

De natuurkundeleraar knikt naar Yoni.

'Oké, dan', zegt hij. 'Yoni en de bolbliksem.'